

Page: 21

Reach: 130000

Country: SLOVENIA

Size: 277 cm2

1 / 1

Gledališče

Thornton Wilder: Naše mesto

SLG Celje

★★★★★

SLG Celje ostaja osrednja slovenska institucija s kontinuirano prezentacijo sodobne in aktualne anglo-ameriške dramatike. DosedANJI izbori in inscenacije niso bili vedno optimalni, vendar so zagotavljali pomemben stik s principi, ki jih odlično prakticirajo prav britanski in nekoliko tudi ameriški dramatik, namreč raziskovanje poetike vsakdanjega življenja. Ta je v našem gledališču, kjer smo vsebinsko obremenjeni z velikimi, usodnimi in globokoumnimi idejami, formalno pa je (pre)pogosto dominanten potenciran režiserski egotrip, v izrazitem deficitu.

Današnji čas pač preferira kolosalno, radikalno, brutalno, eksczesno in bizarno, kar samo po sebi ne bi bilo sporno, če to ne bi postal kanon, ki s prezirljivo vzvišenostjo obravnava manj spektakularno tematiko, še zlasti če ta ni zastavljena angažirano oziroma kar aktivistično.

Klasično delo Thorntona Wilderja *Naše mesto* bi v tem kontekstu lahko opredelili skoraj kot pastoralno idilo, medosebni odnosi so tako rekoč nekonfliktni, romaneskna odrska predloga niza portrete posameznikov in skupnosti z dobrodušno naklonjenostjo, ki je danes že eksotična rariteta, v osrednjih vlogah se pojavljajo liki, ki jim drugod v najboljšem primeru pripadejo vloge nepomembnih statistov.

V odlični režiji Matjaža Zupančiča tako funkcionira tudi celjska uprizoritev. Že v zasnovi drame je Wilder z likom režiserja sicer predvidel preboj odrske iluzije oziroma ciklično vzpostavljanje in brisanje iluzijskih plasti, to pa je ob odsotnosti scenografije, ki bi bila zgolj element distrakcije, edina komponenta, ki jo loči od standardne konverzijske drame. Branko Završan se v tej vlogi izkaže za učinkovitega »moderatorja«, saj ne predstavlja ostre cezure pri gladkem toku dogajanja, kljub temu pa gledalca obenem vodi skozi zgodbo in zagotavlja gladke prehode med

iluzijskimi in deziluzijskimi oziroma »stvarnimi« odrskimi dogodki.

Inventiven in domišljen je tudi poudarek na telesni govorici (ob režiserju tudi avtorski prispevek Branka Završana), ki je zasnovana skoraj kot avtonomen, samoreferenčni gestus, ki mestoma preraste celo v jasno prepoznavno znakovno govorico gluhih, vendar kljub temu ni tujek ali preforsiran izoliran vložek v koreografski celoti. Bolj simbolizira duh skupnosti, ki pa ga ne vodi in motivira kakšna vseobsežna in vzvišena ideja, temveč obenem nepretenciozno in nadvse pomembno občutje pomembnosti harmoničnega sobivanja, četudi se lahko to zdi naivno ali utopično.

Naše mesto je kolektivni projekt celjskega igralskega ansambla, pri katerem so posamezni liki res izpostavljeni, vendar predvsem v vlogi stopnjevanja sugestivnosti pripovedi, ta pa služi predvsem kot pomagalo pri orisu karakterjev in njihovih medsebojnih interakcij in manj kot zaokrožena fabula. Če je koga res treba izpostaviti, sta to ob Završanu morda Blaž Setnikar in Liza Marija Grašič, ki presemeta epizodnost in omogočata pristno identifikacijo, pa čeprav gre za ljubezenski odnos, ki bi ga lahko spet označili za naivno ali utopično simulacijo.

V zadnjem desetletju je predvsem na področju kinematografije opazen britanski val tako imenovanih »feel good« filmov, ki ga še zlasti poseablja scenarist in režiser Richard Curtis. Na odru je takšnih projektov malo ali nič, tisti redki so praviloma spregledani, saj nekako ne sodijo v okvir resne in relevantne dramske produkcije. To je lahko v posameznih primerih tudi točno, meja med pristnimi občutki in odzivi ter trivialnim, sentimentalnim in banalnim je pogosto zelo tanka, vendar je celjska predstava dokaz, da je mogoče takšne »feel good« projekte odlično realizirati tudi v gledališču. Čeprav je pričakovati, da bo tudi to predstavo zaradi njenih tovrstnih karakteristik marsikdo spregledal.

PETER RAK

